

Зникає автівка

Це постійне недосипання мене колись доб'є! Як дорослий кіт, я потребую шістнадцяти годин сну — щонайменше! Утім, відколи зі мною замешкали два малі котики, я сплю щонайбільше половину від того часу. Макс і Міну безперестанку хочуть гратися або досліджувати зі мною світ. І їм байдужісінько, чи я саме не дрімаю. У результаті я став тінню самого себе. Одначе сердитися на них я не можу, бо йдеться про синочка та донечку, які, поза сумнівом, є найчарівнішими кошенятами у світі. Щоправда, вони вельми шкодливі та пустотливі, е-е-ех!

На щастя, професор Вернер Гаґедорн — людина, з якою я живу не один рік, збирається йти з Міну і Максом до ветеринара, тож я зможу трішки покуняти. Їх вакцинуватимуть, і у мене є принаймні годинка спокою — прегарно! Теліпаюся коридором і відчуваю таке виснаження, що ледь можу голову підвести. Тепер хутчіш на канапу, чи, може, ліпше на Кірине ліжко? Не встиг я й зміркувати, куди ж мені вмотитися, як раптом двері до квартири розчахуються і мене збивають з лап. ОЙ! Няв! Що ж це коїться?

— Анно, ти переставила машину? — Вернер з переноскою в руках знову стоїть у коридорі. Анна,

його дружина та Кірина мама, виходить з вітальні й здивовано поглядає.

— Ні, чому ти питаєш? Я не їздила на машині вже два дні.

Вернер хитає головою.

— Куди ж це я її поставив? Я був певен, що припаркував її прямисінько перед крамницею Сандро, але її там немає. Дідько, мабуть, я старію!

Він ставить переноску на підлогу і проводить долонями по своєму сивому волоссю. Вернер значно старший від Анни, але загалом чоловіча нівроку. Не кульгає, добре всюди втрапляє і не втрачає хутра — тож годі скаржитися.

— Я був у Сандро, — каже Вернер, — купував там шинку і сир. І, здається, додому я повертався пішки. Чи все ж ні?

Невеличка Сандрова крамниця з делікатесами просто за рогом нашого будинку. Якщо Вернер знайшов там паркомісце, то йому справді не було сенсу ще раз його шукати, адже їх у цій частині Гамбурга катма. Гадаю, тут би більше підмогло, якби двоногі, як кожен добрий кіт, більше поклалися на свої лапи — даруйте, ноги! Утім, кого цікавить, що про це думає кіт?

— То запитай у Сандро, чи не бачив він, як ти звідти від'їжджав, — пропонує Анна. Сандро — друг родини, і Вернер точно має його номер телефону. Якось ми рятували Сандро від шантажиста, який погрожував отруїти його гостей. Ми — то я і Кіра. Власне кажучи, ми — першокласна команда детективів і вже викрили багатьох злочинців. Кіра

кілька років тому переїхала зі своєю матір'ю Анною до Вернера і до мене, бо Анна почала працювати у Вернера економкою. Спершу сама думка, що мені доведеться мешкати з людською дитиною, видавалася мені жахливою. Утім, згодом Кіра стала моєю найліпшою подругою і ми розкрили нашу першу кримінальну справу. Тоді Анні погрожував Вадим, її колишній хлопець, який не міг їй пробачити, що вона залишилася з Вернером, а не з ним. Окрім того, до нашої команди належать Кірині друзі: Паулі й Том і мої дворові друзяки: Шип, Карамель і Одетта. Остання, до слова, є матір'ю Міну й Макса. Щоправда, вона воліє жити на свободі й без людських співмешканців, тож я до певної міри батько-одинок. І, заради моєї дряпки, це не так уже й просто — тільки завважте моє очевидне недосипання!

Вернер бере до рук свій мобільний і набирає Сандро. За хвилю з його виразу лица розумію: той не знає, що Вернер зробив зі своєю автівкою.

— Сандро певен, що моя машина вчора стояла перед його крамницею. А сьогодні зранку її вже там не було. Він думав, що я поїхав на ній учора ввечері. Але це не так! Трясця! Схоже, її викрали!

Анна хитає головою.

— Хто крастиме старенького «форда»? Та тарайка не варта й щербатої копійки.

— Як ти говориш про мою автівку? Вона вірно служила мені купу років! І тобі, до речі, теж! — Мій господар так палко любить свою машину, що ніколи не поміняв би її на іншу, новішу модель. Допоки вона їздить, принаймні. Анна всміхається.

— Так, любий. Я це знаю, а крадій — ні! Він, певно, шукає авто, яке зможе перепродати за грубі гроші.

Вернер знизує плечима.

— Може, й так. Але в будь-якому разі автівка зникла і я телефоную до поліції.

Голосне нявчання з переноски нагадує Вернерові про те, що він мусить дещо зробити. Той сміється і нахиляється.

— Я мало про вас не забув. Виходьте, бо з ветеринаром сьогодні, мабуть, нічого не вийде.

Він відчиняє переноску, Міну й Макс вилітають звідти, як навіжені.

— Діти, заспокойтеся! — кажу суворим голосом.

— Тату, ми надто довго просиділи у тій жахливій переносці! — обурюється Міну. — Ми мусимо трохи порухатися! — Мала докірливо зиркає на мене своїми великими очима, і я розумію, що більше не можу на неї сердитися. Святі сардини в олії, моя донечка щоразу обкручує мене круг кігтя!

Її брат також вистрибує, як норовливе лоша. Від своєї матері Одетти він успадкував шовковисте, м'яке хутро та смолянисті очі. Вийшло доволі весело: я — чорний, Одетта — біла, а у наших дітей усе точнісінько навпаки. Однак вони, звісно ж, найпрекрасніші кошенята. Кіра залюбки залишила б увесь приплід. Але з її енергійною українською бабцею це було б неможливо. Бабця теж живе в нас і є таємним босом родини Гаґедорнів, тож тут узагалі не було дискусій. Мені було прикро, коли малюки виселялися, але мушу визнати: двох дітей мені цілком достатньо!

— Вам телефонує Вернер Гаґедорн! Я хочу повідомити про крадіжку автомобіля. — Мій господар тим часом додзвонився до поліціантів. — Передучора я припаркував машину перед невеличким бістро на Галлер-платц, а сьогодні вона зникла. Темно-синій «форд мондео», універсал. Державний номерний знак НН-КТ 1234.

Він ще кілька разів промовляє «гм» і «ах, так» і врешті кладе слухавку.

— Анно, зараз я поїду у відділок і дам письмові свідчення. Можеш зателефонувати пані Вільмес і сказати, що сьогодні я до неї вже не потраплю?

Анна всміхається.

— Звісно. Успіхів тобі у поліції.

Нарешті й на моїй вулиці спокій! Міну та Макс пригорнулися одне до одного в кошичку, що стоїть у Кіриній кімнаті, й мирно сплять, Анна у своєму кабінеті готується до наступного уроку в школі — вона ж рефре... рефе... рефарі... тобто хтось на кшталт учительки музики для молоді. Бабця зараз у колежанки, а Кіра ще у школі. Прекрасно! Мчу до свого улюбленого місця — осяяної сонцем канапи у вітальні.

Щойно я вмовстився на подушці, яка вже нагрілася на сонці, як біля вхідних дверей знову щось загуркотіло. Любий котячий лоток! Та хто ж то знову? Сподіваюся, це поштар, що покладе якийсь пакунок і хутко зникне.